

гы дрехытъ ѝ! Каква хубава снага! какво тънко тѣло! каква лекость! каква гѣвкавость! Богородице! Съ таквози тѣло какъ добръ са види дрѣхата! и колко слава докарва на шевача ѝ! А съ сичко туй, тя има едва дванайсетъ години! еше не гы е навършила! Но подирь три или четири години тя ще бжде елмазтъ на Навара; сичкытъ влибливы ще я обыкалятъ, сичкытъ шевачкы ще искатъ да ѝ шиѣтъ.

— Какъ са нарича фамиліята ѝ?

— Никой не знае нищо за туй, отговори шевачтъ, като слѣдоваше да мѣри; предполагатъ че баща ѝ е былъ офицеринъ безъ състояніе, другарь на донъ Жуанъ д'Агвилара, убитъ предъ очитъ му въ Ирландія. Когато намѣстникътъ са върнж минжлата година отъ Пиринентъ, дѣто бѣ отишелъ на бани за подаграта си и за раната си, доведе я съ себе си, и отъ тогасъ тя не са е отдѣляла отъ него. Госпожица Кармена я обыча като своя сестра. . . . . Нѣкой даже подумватъ, рече шевачтъ нисичко, че наистина тя му е дъщеря.

— Наистина! отвърнж съ любопытство Пикильо.

— Заклучаватъ отъ голѣмата любовь на намѣстника, който, ако и да обыча твърдѣ много дъщеря си, но не са докача дѣто другата е похубавица. Думатъ еше че донъ Жуанъ д'Агвиларъ не е страдаялъ сѣкогы отъ подагра, и че едно време е былъ много діаволскый! давалъ *паниады* на придворнытъ господа на Филиппа II, на които само светена вода са позволявало да са дава.

« Но които познаватъ благодушіето на донъ Жуана д'Агвилара, казватъ че той обыча тѣзи мома защото немала нищо, защото была сыраче, и той са былъ заклелъ да ѝ послужи за баща . . . . Туй ма прави, господине, слѣдоваше да говори важно шевачтъ, да повѣрвамъ исторіята на убитыя въ Ирландія офицеринъ . . . . нея поне разказа и самытъ намѣстникъ.

— И трѣба да е истинна.

— Туй казвамъ и азъ, отговори шевачтъ съ жалостенъ видъ . . . . Свърши са господине, нема да